

[K. Axel Nielsen.]

indikation. Et mindretal i kommissionen, overlæge Hoffmeyer, stiller i betænkningen forslag om såkaldt fri abort, idet dog de selvfølgelige begrænsninger med hensyn til tidsfrister og andet opretholdes.

Betænkningen er efter min opfattelse et overordentlig dygtigt, sobert og oplysende arbejde. Kommissionens medlemmer har kastet de dogmer, der har præget tidligere tiders diskussion om abortproblemet, over bord i starten. Jeg kan anbefale enhver, der ønsker en saglig og fordomsfri orientering, at læse denne betænkning. Og skønt jeg slutter mig til flertalsindstillingen og altså er imod den frie abort, så gælder min anbefaling også det kapitel, som mindretallet, overlæge Hoffmeyer, har skrevet, og som går ud på såkaldt fri abort.

Ved fordybelse i betænkningen vil man gøre den opdagelse, at det ikke er den helt dybe kløft, der adskiller de to synspunkter. At det forholder sig således, vil fremgå af følgende citat fra betænkningen, side 78:

„En samlet afvejning af de ovenfor nævnte hensyn, der taler for og imod indførelse af fri adgang til svangerskabsafbrydelse, fører til, at udvalgets flertal ikke kan anbefale denne løsning, hvad enten den kombineres med en obligatorisk rådgivning i mødrehjælpen eller ikke. Flertallet vil understrege, at en række af de foran anførte faktorer for tiden er inde i en sådan udvikling, at det ikke er muligt at skønne over, om situationen i løbet af en kortere årrække har ændret sig afgørende. Dette gælder således befolkningens anvendelse af antikonception, hvor nye metoder er ved at blive indarbejdet, og hvor andre måske er under udvikling. Det gælder også den teknik, som anvendes ved udførelse af abortindgreb, hvorved dets farlighed måske kan formindskes væsentligt. Det vil også spille en rolle, i hvilket omfang der gennemføres forbedring af den familiepoltiske og sociale lovgivning.“

Nordisk Råd behandlede et medlemsforslag fremsat i marts 1966 om at undersøge forudsætningerne for at skabe ensartethed i de nordiske landes lovgivning om svangerskabsafbrydelse. Der har derfor været etableret samarbejde mellem kommissioner i Danmark, Sverige og Finland, medens Norge

har sendt observatører til de tre andre lande. Foruden den danske har også den finske kommission afgivet betænkning; den svenske betænkning ventes i nær fremtid. Nordisk Råds juridiske udvalg, som jeg har den ære at være formand for, har vedtaget, at at der til sessionen i Reykjavik i februar skal foreligge en indstilling fra udvalget. Denne indstilling vil blive drøftet i et udvalgs møde den 28. november i år, men det er sikkert, at det ikke bliver en enstemmig indstilling. Af den danske kommissionsbetænkning, side 78, fremgår, at hverken de finske eller svenske abortkomiteer under de nordiske forhandlinger er gået ind for fri adgang til svangerskabsafbrydelse.

Det forslag, som kommissionsflertallet indstiller, og som nu er forelagt som et regeringsforslag, må betegnes som den foreløbige slutsten på en udvikling, hvorved man afkriminaliserer i hvert fald kvindernes andel i svangerskabsafbrydelse, der herefter bliver et problem, der mere hører hjemme i socialministeriet end i justitsministeriet. Ved denne trinvis udvikling har vi opnået, at befolkningens overvejende flertal har kunnet godkende de skete ændringer i lovgivningen, et forhold, som jeg anser for overordentlig vigtigt.

Det forslag, som SF her har fremsat, går formentlig i et udvalg, der tillige vil komme til at behandle det regeringsforslag, som netop i dag er fremsat. I dette udvalg, som jeg venter at blive medlem af, vil jeg underkaste begge forslag en grundig behandling; men min forhåndsindstilling er altså, at jeg vil støtte det forslag, som regeringen er kommet med, og som bygger på flertalsindstillingen, så vidt jeg ved en hastig gennemgang har kunnet konstatere, og jeg kan tilføje, at mange medlemmer i min gruppe har den samme opfattelse som jeg.

Orla Møller: Hvis dette forslag var kommet til afstemning ved tredje behandling her i tinget, ville jeg have stemt direkte imod det. Jeg skal prøve på at begrunde, hvorfor jeg er direkte modstander af et forslag om fri abort.

Det bryder på afgørende måde med et princip, der har været grundlæggende i den kulturkreds, hvori Danmark hører hjemme: respekten for livet. Jeg har svært ved at forestille mig, at man i det lange løb kan